

om, at Kommunalbestyrelsen nu bør samle sig om dette Forslag. Overfor Omsætningsprincippet, der væsentlig er bragt til Udførelse i forskellige tyske Byer, er der gjort vægtige Indvendinger af saavel teoretisk som praktisk Natur gældende. Man har hævdet, at naar Samfundets Ret til at tage Del i den af Samfundet skabte Værdistigning anerkendes, maa denne Ret være til Stede, saa snart Værdistigningen har indfundet sig, og bør ikke til Gunst for Grundens Besidder opsættes, indtil Omsætningen foregaar. En saadan Omsætning behøver heller ikke at aflægge fuldgyldigt Vidnesbyrd om en foregaaet Værdistigning. Hvor Omsætningen betragtes som eneste Konstatation af Værdistigningen, vil Kommunen utvivlsomt baade kunne komme til at deltage i en Værdistigning, som aldeles ikke har fundet Sted og til at gaa glip af utvivlsomme Værdistigninger. I Salget spiller som bekendt ofte mange rent subjektive Forhold ind. En Grund kan et Aar købes for 100 000 Kr. og nogle Aar senere sælges for 120 000 Kr., medens en objektiv Vurdering maatte fastslaa, at Grundens Værdi begge Aar havde været 110 000 Kr. I saa Fald vilde Kommunen oppebære en Afgift ikke af en Grundværdistigning, men af personlig Handelsdygtighed. Tab for Kommunen, naar en Ejendom købt for dyrt og solgt for billigt, vilde selvfølgelig heller ikke udeblive.

Ved Udformningen af Grundværdistigningsafgiften som Omsætningssskat har der endvidere vist sig en Række uovervindelige Vanskeligheder, naar man vil kræve, at Skatten skal have en ligelig, retfærdig Karakter. Ved Dannelse af Aktieselskaber vil Ejendomsoverdragelse kunne foregaa, uden at Omsætningen konstateres. Naar Værdistigningsafgiften først erlægges i Omsætningsøjeblikket, ydes der den kapitalstærke, som i en Aarrække kan holde Ejendommen udenfor Omsætning, Lejlighed til at nyde godt af den ufortjente Værdistigning, medens den mindre kapitalstærke hurtig maa aflevere sin Del til Kommunen.

Af disse og andre lignende Grunde maa Flertallet anerkende, at Magistraten ikke har valgt den tyske Form, men er gaaet sine egne Veje. For nogle af Udvalgets Medlemmer kommer hertil, at Grundværdistigningsafgiften kun ved at udformes som Grundskat indtræder i den ønskelige nøje Forbindelse med de øvrige Ejendomsskatter og derved bidrager til at fremme Udviklingen henimod en sund og rationel Grundskat.

Naar Grundværdistigningsafgiften gøres afhængig af de periodiske Vurderinger, er det selvfølgelig nødvendigt, at det ogsaa netop er Grundens forskellige, eventuelt stigende Værdi, der konstateres. Ved den af Magistraten foreslaaede Vurderingsmetode, som tidligere er kritiseret, og hvori Ejendommens Udbytte spillede en saa stor Rolle for Ejendommens og derved for Grundens Værdiansættelse, kunde det nu ikke efter Udvalgets Skøn undgaaes, at det trods al anvendt Umage ofte vilde blive en anden Værdistigning end Grundens, der blev Genstand for Beskatning. Der vilde ogsaa opstaa stor Ulighed ved Vurderingen af de enkelte Ejendomsbesidderes Grunde, idet de Ejendomme, hvor Værdien endnu ikke havde givet sig Udtryk i Udbytte, vilde blive vurderet langt lavere end de andre, og Kommunen vilde saaledes ved den senere Omvurdering komme til af disse Ejendomme at tage ikke blot den Værdistigning, der var foregaaet mellem de to Vurderinger, men tillige ogsaa den Værdistigning, der faktisk laa forud for den første Grundvurdering. Denne Vurderingsmaade vilde ogsaa aabne alt for vidt Spillerum for Uoverensstemmelser, naar nemlig Kommunen ved den første Vurdering er interesseret i lave, Grundejerne i høje Vurderinger, medens ved alle følgende Omvurderinger det modsatte Forhold bliver Tilfældet. Den foran foreslaaede Vurderingsmaade udelukker disse Vanskeligheder. Naar der i et Andragende af 21. April 1908 fra Københavns Grundejerforening til Kommunalbestyrelsen hedder: „Denne Skat bør kun ramme den Værdistigning, der skyldes Foranstaltninger fra Kommunens Side, men ikke den, der skyldes Ejerens eget Initiativ“, saa vil der, hvis Loven vedtages i den af Udvalget foreslaaede Skikkelse, være ydet Sikkerhed for, at de ved det private Initiativ tilvejebragte Værdistigninger holdes fri for Beskatning.

Men idet man gaar over til denne Vurderingsmetode og sikrer Værdistigningsafgiften et ensartet, rationelt Grundlag, kommer man ogsaa udenfor den Regel, som Magistraten i enkelte Udtalelser synes at anlægge for Beskatningen, og hvorefter man kun kan kræve Skat for en oppebaaret Indtægt. Et saadant Princip er nu ganske vist overhovedet ikke holdbart, idet det angriber selve Kærnen i enhver Grundbeskatning; men det kan derimod ikke nægtes, at Grundværdistigningsafgiften gennemført paa den her foreslaaede Maade uden enhver Lempelse vilde kunne faa Følger, der var lidet ønskelige saavel for Kommunen som for de enkelte Ejendomsbesiddere.